

LBRIS

We know
books

Suzănica Tănase

*A unsprezecea zi
din august*

LITERA

București

CUPRINS

Plecarea	7
Nu!	19
Mătușa mea	27
Bărbatul cu barbă	30
Cine sunt	34
Apusul cu Dan	36
Cerșetorul	39
Aviatorii	41
Primul soț	44
Verișoarele	45
Amintiri	49
Tunete	52
Țiganka	55
Înapoi	58
Al doilea soț	61
Magdalena	64
Plaja de nudiști	67
Pușcăriașii	71

Maria	75
Amenințarea	79
Visul	81
Lazăr	83
Cutremurul	86
Din nou, Victor	89
Din nou, Soarele	92
Mănăstirea	96
Mircea și soarele	98
Balansoarul	102
În mijlocul mării	106
Epava	109
Discoteca	113
Pregătirile pe plaja Ghetsimani	116
Un pic de normalitate	121
Atelierul de vise	125
Bărbatul din pădure	128
A unsprezecea zi din august	133
Și au ars casele	139
Întoarcerea	142

PLECAREA

În ziua în care m-am născut, bunica a descoperit un broscoi mare și urât sub pat. Acela a fost primul semn că cineva îi blestemase fata, iar cum blestemele se rostogolesc de la unul la altul ca pietricele la vale, atunci a ajuns vraja rea și la mine.

Cloșca de sub pat, care în anul acela clocise și câte 30 de ouă odată, își mutase locul de trei ori în săptămâna dinaintea nașterii mele, ca apoi să își abandoneze cu totul ouăle în dimineața aceea de iulie.

Bunica a scos broscoiul afară de sub pat cu mătura, și-a făcut cruce de trei ori și a scuipat în sân a deochi.

„Acu' numa' Dumnezeu să-o ajute pe fata asta! Numa' să n-ajungă ca mătușă-sa...”

Bunica fusese o femeie frumoasă, foarte frumoasă, așa se spunea prin sat. Frumoasă, dar naivă.

Mie mi se părea că seamănă cu străbunica pe care o văzusem dezgropată după șapte ani. Cu năframa adusă până spre sprâncene, cu ochii apoși și înfundați în orbite, cu pielea creponată și vinetie. Nu înțelegeam ce o mai ținea în viață. Sau cine.

Bunica mea râdea cu mâna la gură ca să nu se vadă că era știrbă. Iar eu aveam șapte ani.

La șapte ani o fată simte lucruri pe care nu le înțelege. Dar nu se îndrăgostește ușor.

Bărbatul mirosea a vin când a deschis ușa la odaie. S-a împleticit din cauza covorului țărănesc și a căzut pe lângă pat. A înjurat, „împărtășania mă-tii“, și s-a ridicat greu potrivit cu grijă colțul covorului. Am auzit cum s-a rostogolit un măr pe podeaua abia lustruită. I-am simțit respirația care mirosea a vin. Și mâna.

Mâna fierbinte pe sub oghealul cusut de bunica. „Stai cu tata“, mi-a zis.

Mărul s-a potolit pe podeaua din lemn, iar coaja roșie s-a înmuiat.

Bunica mea a plâns mult la înmormântarea lui. Ne-a spus că erau ultimele lacrimi care mai rămăseseră de curs. Sau de ars. Lacrimile bunicii erau ca niște

capete de chibrituri care îi ardeau pentru ultima dată pielea ei de hârtie subțire.

Din ziua aceea nu și-a mai acoperit gura cu palma. Nici nu a mai râs.

N-am povestit nimănui noaptea aceea. Nu de rușine, ci mai mult de teamă.

De fapt, nu s-a întâmplat nimic. Bunica a venit, și-a luat băiatul din pătuțul fetei și l-a culcat în altă odaie. Mirosul de vin a rămas imprimat pe așternut ca o pată de cerneală.

La șapte ani, o fată simte lucruri pe care nu le înțelege, dar nu se îndrăgostește ușor.

La paisprezece ani, sunt cea mai înaltă fată din clasă și plec în tabără la mare. De la Piatra-Neamț la Constanța e un drum lung, iar eu știu sigur că nu o să adorm în autocar. Cine ar putea să doarmă atunci când îi zornăie pieptul precum jucăriile unui nou-născut?

Verișoarele mele s-au așezat strategic în spatele unui băiat chipeș cu care tot vorbesc și schimbă notițe prin foi mici și colorate. Amândouă au câte un prieten cu care urmează să se întâlnească la Costinești.

Eu le-am mințit că am fost sărutată doar ca să vorbească cu mine. În realitate, nu am dat niciodată mâna cu un băiat, iar când prima verișoară a venit să mă viziteze împreună cu prietenul ei, m-am ascuns în balcon și am stat pitită în întuneric timp de două ore, printre borcane cu jumări și cu murături. Mama mi-a zis că niciodată nu vrea să mai treacă prin așa emoții.

Prin geamul autocarului se văd umbrele nopții și reflexia feței mele distorsionate, cu ochii prea mari. Am impresia că am așteptat momentul ăsta toată viața.

Momentul plecării. Al desprinderii.

Nu mă deranjează că nu stă nimeni pe locul de lângă mine, e și normal, toți sunt colegi de școală, chiar din aceeași clasă, iar eu încă nu aparțin nicăieri. Dacă nu erau părinții verișoarelor mele, nu cred că ajungeam să mă urc în autocar. Dar când femeile

s-au răstit tatei că „prea mă ține legată la țăruș“, tata s-a lăsat convins. Atunci am înțeles ce forță au unele cuvinte și cât de tare lovesc.

Îmi pun o dorință pe scaunul de la fereastră, scaun verde cu tapițeria ruptă la un colț, prin a cărei scobitură largă se ițește buretele precum creierul unei păsări, și scuipe în sân, așa cum m-a învățat bunica să fac. Autocarul pornește timid în noapte, ca un prim sărut.

E greu să fii fată de militar. Asta pentru că trebuie să fii și fată și băiat, amândouă în același timp. Nu am voie să mă uit după băieți, iar atunci când se apropie un băiat de mine și tata e prin apropiere, trebuie să par rece, calculată și neapărat mândră. Să-mi cunosc valoarea.

E ca un joc de șah, oponentul trebuie păcălit în așa hal încât să nu știe niciodată că ai vreun punct vulnerabil. Am construit o adevărată cetate în jurul meu, ziduri înalte, imposibil de cucerit, ceea ce de multe ori ajută pentru că nu știe nimeni ce simt sau ce gândesc, dar de aceea nici nu am prea mulți prieteni.

Cel mai mult îmi place să citesc, mai ales sub bancă, la ora de matematică, fizică și chimie.

Dacă mă țin de școală și nu fac pe nimeni de rușine, tata e fericit.

Când mă trezesc, autocarul e împotmolit în noroi în mijlocul câmpiei. O verișoară mă zgâlțâie cu putere și îmi spune să cobor, căci nu reușesc să miște o mașină atât de mare cu mine în ea. Mă smulg cu greu din vis și îmi dau seama că mi s-a prins o bucată de gumă de mestecat în păr. Cât dormisem și unde ne aflam? La ce distanță de noi erau pescărușii și marea?

Când s-au deschis ușile de la autocar m-a izbit un aer rece și cețos. Toți copiii erau deja în spatele autocarului și se împingeau unul pe altul ca în povestea *Ridichea uriașă*, iar șoferul le făcea semn din față cum și cât să împingă.

Cealaltă verișoară m-a luat de mână și m-a așezat lângă țeava de eșapament, căci numai acolo mai era loc. Am încercat și eu să împing în ritmul celorlalți, dar nu reușeam decât să mă balansez de pe-un picior pe altul.

Pâcla ne învăluia din ce în ce mai mult, în timp ce norii își storceau poalele deasupra noastră.

Atunci l-am văzut pe bărbat venind de departe. Era înalt și frumos, poate cel mai frumos om pe care îl văzusem vreodată. M-am ghemuit lângă țeava de eșapament și am încercat să îl privesc pe ascuns. Avea un mers puțin săltat, ochii negri ca doi cărbuni și palmele mari ca de urs. Barba lui puțin căruntă îi flutura de fiecare dată când pășea, iar eu deveneam din ce în

ce mai mică, mai cenușie și mai curioasă. Cele două verișoare ale mele au început să șușotească deasupra mea, amândouă întrebându-se cum ar fi să săruți un bărbat cu atâta păr pe față.

„Hei-rup, hei-rup.“

Apoi a început să plouă mocănește, iar bărbatul cu barbă părea că se răzgândește și, în loc să se îndrepte spre noi, se hotărâse să alerge pe linia orizontului. „Nu vine să ne ajute, firește că nu vine să ne ajute“, i-am auzit pe ceilalți copii în cor, ca o viermuială continuă deasupra unui hoit mecanic.

„Hei-rup, hei-rup.“

Oare dansa pentru noi sau voia să-l calce pe nervii de șofer? Eram foarte atentă la el, simțeam nevoia să-l descos de la distanță, să-mi dau seama ce gândește. Prima impresie e mereu cea edificatoare.

„Al dracului bărbat“, a mormăit șoferul printre picăturile de ploaie care îi intrau în gură de-a valma, „nici nu-i pasă că am treizeci și doi de copii cu mine.“

„Hei-rup, hei-rup.“

După un timp, șoferul ne-a făcut la toți semn să urcăm în autocar, ploaia se întetise și nu mai vedeam nimic în fața noastră, însă bărbatul cu barbă era tot acolo, pe linia orizontului, sărind de pe un picior pe altul, cu ochii de culoarea cărbunelui căzut dintr-o sobă încinsă. „Să nu aluneci“, m-am prins vorbind neîntrebată. S-a uitat spre mine și mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu încurcată. Cum de mă auzise de la așa o distanță, cum de-mi citise pe buze?

Verișoarele și-au reluat locul și jocul cu băiatul chipeș din fața lor, iar eu am rămas cu ochii agățați de bărbatul de pe linia orizontului.

„Ce bine că nu suntem aproape“, mi-am zis, „poate m-aș fi îndrăgostit de tine.“

Când m-am trezit din nou, se auzeau țipetele pescărușilor la ferestrele deschise ale autocarului, perdelele fâlfâiau în vânt și mirosea a sărat. Hainele ni se uscaseră de la soare, iar verișoarele mele jucau Macao cu băiatul cel chipeș.

Linia orizontului era limpede ca panglica de mătase a unei pălării, nimeni nu se mai balansa acolo, departe, în ritmul autocarului.